

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΣΧΟΛΕΙΟ 4

Κ. Τζ. Ντόχερτι

Αντίσταση



ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ



ΕΝΑ

«**Π**ρέπει να χαλαρώσεις» είπε ο Σιλβέν. «Αν είσαι σφιγμένη, θα βουλιάξεις».

Η Άλι τον αγριοκοίταξε. Κάθε μυς του κορμιού της ήταν σαν τεντωμένο καλώδιο.

«Χαλαρή είμαι».

Το δροσερό νερό της θάλασσας τους έφτανε μέχρι τη μέση, ενώ μικρά κυματάκια έσκαγαν παιχνιδιάρικα πάνω τους. Η άμμος ήταν μαλακή κάτω από τα πόδια τους. Η Άλι ένιωθε τον δυνατό ήλιο να της καίει την επιδερμίδα, ενώ σάρωνε με το βλέμμα της τα βαθυγάλανα νερά.

Ο Σιλβέν ύψωσε τα φρύδια του. «Δεν είσαι χαλαρή». Έδειξε τους σφιγμένους ώμους της, τις παλάμες της που σχημάτιζαν γροθιές. «Δες πώς είσαι. Βρισκόμαστε για κολύμπι στη Μεσόγειο κι εσύ κάνεις λες και πας για βασανιστήρια».

Η Άλι ανασήκωσε τους ώμους. Το έπαιζε αδιάφορη, αλλά στην πραγματικότητα δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι βρισκόταν όντως εκεί. Μαζί του. Και ότι έκαναν αυτό που έκαναν.

Βρίσκομαι στη νότια Γαλλία, σκέφτηκε, και ο Σιλβέν με μαθαίνει κολύμπι. Ποιος θα το πίστευε!

Ο Σιλβέν περίμενε ακόμη μίαν απάντηση από την πλευρά της, οπότε εκείνη μουρμούρισε κάτι βιαστικά και δυσοίωνα σχετικά με το βασανιστήριο του εικονικού πνιγμού.

Τα χείλη του τρεμόπαιξαν. «Έλα» της είπε. «Είναι απλό. Δε χρειάζεται παρά να... καθίσεις».

Η Άλι κοίταξε γύρω της –δεν υπήρχε απολύτως τίποτε όπου

θα μπορούσε να καθίσει– κι έπειτα του έριξε ένα καχύποπτο βλέμμα.

«Να καθίσω;»

Εκείνος της έδειξε τι εννοούσε χαμηλώνοντας το κορμί του μες στο νερό, το οποίο φάνηκε να τον σηκώνει και να τον μεταφέρει γαλήνια· ήταν λες και το αγόρι χαλάρωνε σε μιαν αόρατη καρέκλα. Κατόπιν, ο Σιλβέν έγειρε προς τα πίσω και επέπλευσε, αβαρής σαν πούπουλο.

«Βλέπεις; Εύκολο είναι!».

Διστακτικά, η Άλι χαμήλωσε το κορμί της στο νερό με τον ίδιο τρόπο. Με το που σήκωσε όμως τα πόδια της από την άμμο, βυθίστηκε σαν κοτρόνα. Άρχισε να χτυπάει άγρια χέρια και πόδια, ώσπου ξαναπάτησε στην άμμο. Τότε στράφηκε προς τη μεριά του ψελλίζοντας έξαλλη:

«Δε γίνεται να καθίσω στο νερό!»

Ο Σιλβέν προσπάθησε να δείξει ότι τη συμπονούσε, ωστόσο τα μάτια του λαμπύρισαν παιχνιδιάρικα, ενώ οι άκρες των χειλιών του ανασηκώθηκαν σ' ένα μειδίαμα.

«Ήταν... μια μικρή ατυχία».

«Ατυχία;» Νιώθοντας έντονα τη γεύση του αλμυρού νερού στο στόμα, η Άλι ήταν ανήμπορη να βάλει περισσότερες λέξεις στη σειρά, προκειμένου να σχηματίσει μια πρόταση.

«Κοίτα» της είπε εκείνος και την πλησίασε ακόμα περισσότερο. «Προσπάθησε ξανά. Αυτή τη φορά θα σε κρατάω».

«Ω, όχι!».

Νιώθοντας ότι ήταν αρκετή η προσπάθεια που είχε καταβάλει για να μάθει κολύμπι εκείνη τη μέρα, η Άλι απομακρύνθηκε γρήγορα από το πλάι του.

Ο Σιλβέν την ακολούθησε γελώντας. «Ω, ναι».

Η κοπέλα προσπάθησε να τρέξει προς την ακτή, αλλά η άμμος και το νερό συνωμότησαν εναντίον της και, λίγες στιγμές

αργότερα, ένωσε τα χέρια του Σιλβέν στη μέση της. Εκείνος την τράβηξε πάλι προς τα μέσα, ενώ εκείνη χαχάνιζε με τα χέρια ανοιχτά στον αέρα, δήθεν αγανακτισμένη.

«Δεν ξέρω κολύμπι. Σε παρακαλώ, μη με πιέξεις να μάθω» τον ικέτεψε. «Σιχαίνομαι να μαθαίνω κάτι. Είναι ηλίθια διαδικασία. Είναι απαίσια».

«Η διαδικασία της μάθησης» αποκρίθηκε ήρεμα ο Σιλβέν «είναι θανατοφόρα».

Τώρα το αγόρι κολυμπούσε δίπλα της, ενώ ούτε τα δικά της πόδια πατούσαν κάτω. Τα χέρια του την κρατούσαν σταθερά από τη μέση και, χωρίς καλά καλά να το καταλάβει, η Άλι επέπλεε.

Κολυμπώντας σε όρθια στάση, ο Σιλβέν τη γύρισε αργά αργά έναν γύρο· εκείνη, σε ύπτια θέση, ατένιζε τον αψεγάδιαστο, καταγάλανο ουρανό.

«Βλέπεις;» της είπε. «Το ήξερα ότι μπορείς να τα καταφέρεις».

«Μα αφού με κρατάς» αντιγύρισε η Άλι.

«Δε σε κρατάω».

Πράγματι, κάποια στιγμή είχε πάρει τα χέρια του. Η Άλι επέπλεε μόνη της.

«Δεν μπορώ να το πιστέψω» ψιθύρισε έκπληκτη.

Αλλά πράγματι συνέβαινε. Η κοπέλα δε βυθιζόταν, ούτε χτυπούσε μανιασμένα τα χέρια και τα πόδια της. Το νερό την κρατούσε στην επιφάνεια, σαν να την αγκάλιαζε με χέρια απαλά. Η Άλι ένιωθε ασφαλής.

Έκλεισε τα μάτια της μόνο για μια στιγμή. Ολόγυρα βασίλευε η γαλήνη, ο μόνος ήχος που ακουγόταν ήταν ο παφλασμός των κυμάτων στην αμμουδιά και ο αναστεναγμός τους καθώς γύριζαν πάλι προς τα μέσα. Ήταν... τέλεια.

Τότε, ο πρώτος πυροβολισμός έσकिσε τον αέρα.

Ο βροντερός ήχος τάραξε τη γαλήνη του ορμίσκου. Η Άλι τινάχτηκε αλαφιασμένη και άρχισε να βυθίζεται. Πριν προλάβει όμως να βρεθεί κάτω από την επιφάνεια του νερού, ο Σιλβέν τη γράπωσε και την τράβηξε κοντά του.

Κατόπιν, σάρωσε με το βλέμμα του την ακτή.

Γαντζωμένη από τους ώμους του, εκείνη ακολούθησε το βλέμμα του. Το τοπίο έδειχνε όπως λίγο πιο πριν: απαλή αμμουδιά, ψηλά βράχια, γαλάζια θάλασσα. Ξάφνου, όμως, φάνταζε διαφορετικό· επικίνδυνο.

Μεμιάς, η Άλι ένιωσε να φουντώνει μέσα της ένας παράλογος θυμός. Ήταν η πρώτη φορά που είχαν βγει από το εξοχικό του Σιλβέν, η πρώτη φορά μέσα σ' έναν ολόκληρο μήνα που βρίσκονταν εκεί. Τώρα δε θα τους επέτρεπαν να ξαναβγούν άλλη φορά. Έτσι θα ήταν η ζωή της στο εξής; Θα έτρεχε διαρκώς για να ξεφύγει;

Θα βρισκόταν διαρκώς υπό το καθεστώς του φόβου.

Το μυαλό της πήγε στη Ρέιτσελ, που την είχαν αφήσει να χαλαρώνει πλάι στην πισίνα, στο εξοχικό του Σιλβέν. Κι αν είχε δεχτεί κι εκείνη επίθεση; Έπρεπε να φύγουν γρήγορα από την παραλία. Έπρεπε να τρέξουν κοντά της.

Σε παρακαλώ, Θεέ μου, ας είναι καλά, προσευχήθηκε από μέσα της.

Κρατώντας τη σφιχτά, ο Σιλβέν άρχισε να κολυμπά προς μια φυσική προβλήτα από βράχια. Η Άλι, νιώθοντας σαν απόβαρο, προσπάθησε να τον διευκολύνει όσο το δυνατόν περισσότερο. Καθώς όμως εκείνος ήταν δεινός κολυμβητής, κινούνταν γρήγορα και σταθερά.

Στο μεταξύ, δεν έπαιρναν το βλέμμα τους από την ακτή. Ούτε ίχνος κίνησης πουθενά.

Τότε ακούστηκε κι άλλος πυροβολισμός.

Η Άλι και ο Σιλβέν κοιτάχτηκαν σοκαρισμένοι, ενώ ο πυροβο-

λισμός αντηχούσε στα βράχια. Ήξεραν κι οι δύο ότι δεν είχαν ώρα για κουβέντες. Χωρίς να πει λέξη, ο Σιλβέν τη μετατόπισε στο άλλο του χέρι, έτσι ώστε το κορμί του να παρεμβάλλεται ανάμεσα στο δικό της και στην παραλία, που πλέον φάνταζε τρομακτική.

Η Άλι ένιωθε το νερό πιο κρύο τώρα· τα δόντια της είχαν αρχίσει να χτυπάνε μεταξύ τους.

Όπλα. Είχαν έρθει αντιμέτωποι με πολλά και διάφορα στην Αγγλία, αλλά με όπλα ποτέ. Δεν μπορούσες να ξεφύγεις από μια σφαίρα τρέχοντας. Ή κολυμπώντας.

Επί τρεις μήνες, εκείνη και η Ρέιτσελ πήγαιναν από το ένα σπίτι στο άλλο, για λόγους ασφαλείας. Κάθε σπίτι ήταν πιο ακριβό και φινετσάτο από το προηγούμενο. Και πιο απομονωμένο. Πιο μοναχικό.

Πριν από λίγες εβδομάδες είχαν φτάσει στη Γαλλία, όπου τις περίμενε ο Σιλβέν. Κι ένιωσαν λίγο σαν στο σπίτι τους.

Μάλιστα, περνούσαν ωραία... Μέχρι τη στιγμή του πυροβολισμού.

Έπρεπε να το περιμένω ότι δε θα κρατούσε.

Μόλις έφτασαν στην προβλήτα, ο Σιλβέν την οδήγησε σε μια κρυμμένη κόχη, όπου τα βράχια τούς προφύλασσαν από όλες τις πλευρές – ήταν σαν σπιτάκι χωρίς οροφή.

Κάθισαν ανακούρκουδα, με τα νεύρα τεντωμένα.

Μες στην ασφάλεια που τους παρείχαν τα βράχια, η Άλι ένιωσε ότι μπορούσε να μιλήσει ψιθυριστά.

«Τι;...»

«Δεν ξέρω». Η φωνή του αποκάλυπτε την έντασή του, ένας μυσ πρόβαλλε έντονα στο σαγόνι του. «Αλλά θα το ανακαλύψω».

Η Άλι ένιωσε τον φόβο να της καίει το στομάχι σαν οξύ. Και μάλλον ο φόβος της αποτυπώθηκε στο πρόσωπό της, γιατί ο Σιλβέν την έπιασε από τους ώμους. Τα χέρια του ήταν σταθερά, το βλέμμα του την παρακαλούσε να μην του φέρει αντίρρηση.

«Μείνε εδώ». Αν και μίλησε ψιθυριστά, οι λέξεις αντήχησαν γύρω τους. «Σε παρακαλώ, Άλι. Θα πάω να δω τι συμβαίνει και θα γυρίσω αμέσως. Σ' το υπόσχομαι».

Ενστικτωδώς, η κοπέλα κυριεύτηκε από οργή και απογοήτευση. Θα έπρεπε να πάει μαζί του – ήταν εκπαιδευμένη για τέτοιες καταστάσεις.

Μόνο που δεν ήξερε κολύμπι. Εάν επέμενε να πάει μαζί του, ο κίνδυνος θα ήταν μεγαλύτερος και για τους δύο.

Κάρφωσε άγρια το βλέμμα της στο δικό του. «Να προσέχεις».

Προς στιγμήν, ο Σιλβέν την κοίταξε σαν να ήθελε κάτι να της πει· έπειτα όμως την τράβηξε απλώς κοντά του και την έσφιξε δυνατά στην αγκαλιά του. Η Άλι ένιωσε το υγρό, κρύο άγγιγμα του δέρματός του πάνω της.

Ύστερα ο Σιλβέν ξεγλίστρησε ανάμεσα στα βράχια και βούτηξε στη θάλασσα, όπου και εξαφανίστηκε χωρίς να ταραξεί σχεδόν καθόλου την επιφάνεια του νερού.

Με το που τον έχασε από τα μάτια της, η Άλι ένιωσε την επιθυμία να τον έχει πάλι κοντά της.

Το στήθος της την πονούσε. Τύλιξε τα χέρια της γύρω απ' τον κορμό της.

Εκείνη έφταιγε για ό,τι είχε συμβεί στη Ρουθ, στην Τζο, στη Ρέιτσελ. Εάν ο Ναθάνιελ έπιανε στα χέρια του τον Σιλβέν...

Τρεις πυροβολισμοί έπεσαν απανωτά και η Άλι έβγαλε μια πνιχτή κραυγή σκύβοντας χαμηλά. Μια σφαίρα χτύπησε σε μια επιφάνεια κάπου εκεί κοντά και εξοστρακίστηκε συρίζοντας.

Η Άλι γραπώθηκε από τον βράχο μπροστά της, χώνοντας τα νύχια της σε μια μαύρη εσοχή του. Ένιωσε τα κολλημένα στρείδια σαν ξυράφια στα ακροδάχτυλά της και υποδέχτηκε τον πόνο με ευγνωμοσύνη. Ο πόνος θα βοηθούσε το μυαλό της να λειτουργήσει.

Πέρασε κάμποση ώρα· ο Σιλβέν άφαντος ακόμη. Η Άλι δυσκολευόταν να ανασάνει.

Δεν μπορούσε να μείνει εκεί, σωστά; Μπορεί ο Σιλβέν να είχε χτυπήσει. Μπορεί να χρειαζόταν τη βοήθειά της.

Έμεινε πολλή ώρα σκυφτή, διχασμένη ανάμεσα στο να τρέξει να τον βρει και στο να μην κουνηθεί καθόλου, όπως της είχε ζητήσει. Άρχισε να μετράει τις αναπνοές της.

Πενήντα τρεις εισπνοές. Πενήντα τέσσερις. Πενήντα πέντε...

Ο Σιλβέν θα έπρεπε να είχε γυρίσει πια.

Η Άλι δεν μπορούσε να περιμένει άλλο. Εντάξει, δεν μπορούσε να κολυμπήσει, αλλά μπορούσε να τσαλαβουτήσει ή... να περπατήσει. Κάτι θα έκανε, τέλος πάντων.

Τινάχτηκε όρθια. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ο Σιλβέν αναδύθηκε από τη θάλασσα.

Η ανακούφισή της ήταν τόση, που τα μάτια της βούρκωσαν.

Μεγάλο μέρος της έντασης που ένιωθε ο Σιλβέν εξανεμίστηκε μόλις την είδε. Το αγόρι έσπευσε να κρυφτεί στην ασφάλεια των βράχων, στάζοντας.

«Ήμουν σίγουρος ότι δε θα σε έβρισκα εδώ» της είπε.

«Δεν ξέρω κολύμπι, να πάρει η οργή». Καθώς η πίκρα και η απογοήτευση χρωμάτισαν τη φωνή της, η Άλι πίεσε τον εαυτό της να χαμηλώσει τους τόνους. «Τι συμβαίνει;» ψιθύρισε.

Η έκφρασή του έγινε πιο ψυχρή. «Είναι δύο τύποι. Οι φρουροί μας τους κρατούν σε απόσταση ασφαλείας για την ώρα, αλλά εκείνοι μπορεί να περιμένουν ενισχύσεις. Πρέπει να φύγουμε αποδώ. Και γρήγορα». Κάρφωσε το βλέμμα του στο δικό της· τα γαλάζια μάτια του είχαν σκουρύνει από την ανησυχία. «Μείνε πλάι μου ό,τι κι αν συμβεί, εντάξει;»

Εκείνη, που δεν είχε καμία πρόθεση να τον χάσει ξανά από τα μάτια της, έγνεψε ζωηρά. «Σ' το υπόσχομαι».

Ο Σιλβέν την έπιασε από το χέρι σκυφτός, αφού άφηναν το

καταφύγιό τους, και μπήκε στην κρύα θάλασσα. Ο φόβος είχε οξύνει τις αισθήσεις της Άλι – της φάνηκε πως έβλεπε πλάσματα να κινούνται μες στο νερό, ότι τα ένιωθε να περνούν ξυστά από το κορμί της.

Όπως και πρωτότερα, ο Σιλβέν την κρατούσε κοντά του κολυμπώντας με δύναμη ανάμεσα στα κύματα. Αντί όμως να κατευθυνθεί προς την ακτή, κατευθυνόταν προς τ' ανοιχτά. Σιγά σιγά, κινούμενοι ενάντια στο ρεύμα, έφτασαν στην άκρη της προβλήτας και έστριψαν προς την άλλη της πλευρά.

Εκεί δεν υπήρχε κάποια ωραία παραλία για να τους υποδεχτεί. Η ακτογραμμή ήταν εκτεθειμένη στα κύματα και στον αέρα, ενώ το μέρος ήταν γεμάτο αγκαθωτούς θάμνους και αγριόχορτα.

Από απόσταση, ακούστηκαν ξανά πυροβολισμοί. Το χέρι του Σιλβέν σφίχτηκε γύρω από την Άλι. Σφίγγοντας τα δόντια, το αγόρι άρχισε να κολυμπάει με ακόμα μεγαλύτερη ορμή. Αυτή τη φορά, κολυμπώντας προς την ίδια κατεύθυνση με τα κύματα, οδηγήθηκαν γρήγορα στην ακτή.

Μόλις έφτασαν στα ρηχά, άρχισαν να τρέχουν. Ο Σιλβέν την κρατούσε σφιχτά από το χέρι καθώς έβγαιναν παραπατώντας στην ακτή, αντιμαχόμενοι τη δύναμη των κυμάτων που τους εμπόδιζαν να προχωρήσουν τραβώντας τους πάλι προς τα μέσα.

Όταν έφτασαν στη συστάδα των βράχων που προστάτευε τον ορμίσκο, σταμάτησαν για να πάρουν μιαν ανάσα. Ο αδυσώπητος ήλιος ξάσπριζε το σκηνικό γύρω τους, βάφοντας τα πάντα σε μια θολή χρυσαφένια απόχρωση.

Από τα βράχια, η Άλι διέκρινε τα τσιπάκια των φρουρών τους. Ακριβώς πίσω από αυτά, μια κοκκινωπή λάμψη· η μηχανή του Σιλβέν.

Ξάφνου, από απόσταση ακούστηκαν φωνές· άγνωστες φωνές, που ούρλιαζαν γαλλικές λέξεις μεταξύ τους. Η Άλι δεν

έβλεπε κανέναν – μάλλον οι φρουροί βρίσκονταν ανάμεσα στα βράχια.

«Σος...» Ο Σιλβέν σήκωσε το χέρι του, καθώς αφουγκραζόταν. Έπειτα στράφηκε προς τη μεριά της με μάτια γεμάτα ένταση. «Κάτι θα κάνουν τώρα. Ετοιμάσου».

Βαριά βήματα ακούστηκαν στη σκληρή άμμο. Κι άλλες φωνές. Ένας πυροβολισμός.

Ο Σιλβέν την τράβηξε από το χέρι. «Τώρα».

Διέσχισαν βολίδα την ακτή. Οι αγκαθωτοί θάμνοι τής γρατσουνούσαν τα πόδια, κοφτερά κοχύλια τής έκοβαν τις πατούσες, αλλά η Άλι τα αγνοούσε όλα αυτά, πιέζοντας τον εαυτό της να τρέξει ακόμα πιο γρήγορα.

Ο ήλιος έβαφε την άμμο οδυνηρά λευκή. Η ανάσα της την έκαιγε στον λαιμό.

Η μηχανή φάνταζε στα μάτια τους σαν φάρος.

Κόκκινο. Στοπ. Κίνδυνος.

Κάποια στιγμή έφτασαν στη μηχανή. Ο Σιλβέν την καβάλησε γρήγορα, απλώνοντας το χέρι για να βοηθήσει την Άλι ν' ανεβεί πίσω του. Κι άλλες φωνές ξέσπασαν κάπου πιο πίσω. Ο Σιλβέν πέταξε τα κράνη στο έδαφος – δεν είχαν χρόνο να τα φορέσουν.

Κι οι δύο ήξεραν τι θα γινόταν όταν θα γύριζε το κλειδί, που λαμποκοπούσε καυτό από τον ήλιο στη μίζα, όπου το είχε αφήσει ο Σιλβέν.

Οι διώκτες τους θα έρχονταν τρέχοντας. Με όπλα στα χέρια.

Ο Σιλβέν γύρισε για να την κοιτάξει τα διαπεραστικά γαλάζια μάτια του ήταν άγρια, αποφασισμένα.

«Κρατήσου».

Αφού πέρασε μήνες σε κρησφύγετα μακριά από την Κιμμέρια Ακαδημία, η Άλι επιστρέφει και βρίσκει το σχολείο σε μεγάλη αναταραχή. Η ατμόσφαιρα μυρίζει μπαρούτι. Η σκιά του Ναθάνιελ, που βρίσκεται πολύ κοντά στο ν' αποκτήσει ό,τι θέλει, πέφτει βαριά παντού γύρω της. Ένας μυστικός εμφύλιος πόλεμος διχάζει την κοινωνικοπολιτική ελίτ της Μεγάλης Βρετανίας και η οικογένεια της Άλι παίζει ρόλο-κλειδί στις εξελίξεις. Και οι δύο πλευρές θέλουν την Άλι με το μέρος τους κι ο Ναθάνιελ θα χρησιμοποιήσει κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσο για να τα καταφέρει. Αλλά εκείνη είναι αποφασισμένη να τον πολεμήσει μέχρι τελικής πτώσεως. Οι φίλοι της είναι έτοιμοι να σταθούν στο πλευρό της – ακόμα και να χάσουν τη ζωή τους για χάρη της. Μόνο που, αν τους συμβεί κάτι, η Άλι δε θα το αντέξει.

Η αντίσταση αρχίζει εδώ. Τα πάντα διακυβεύονται. Ο νικητής τα παίρνει όλα...

Το τέταρτο βιβλίο της συναρπαστικής σειράς που έχει μεταφραστεί σε **20 γλώσσες** και έχει πουλήσει ήδη πάνω από **300.000 αντίτυπα**.



ISBN: 978-960-566-971-3



9 789605 669713

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6971